

PRAVÁ VÍRA, 2. ČÁST

Michael Wallace, rabín mesiánského společenství Adonai Yemaleh Zohr
15. leden 2011 (10. ševat 5771)

Minulý týden jsem začal první díl vyučování nazvaného „Pravá víra“. Podívali jsme se blíže na příběh AVRAHAMA [Abrahama] a na to, co si z něj můžeme vzít pro svůj život. Dnešní druhá část se bude zabývat úmyslnou tvrdostí víry. Možná se vám to spojení připadá nesrozumitelné, ale postupně pochopíte, co tím myslím. K tomu potřebujeme postupně přečíst téměř celou 6. kapitolu knihy JOCHANAN [Jan].

1 Ježíš potom odešel za Galilejské (neboli Tiberiádské) jezero

2 a šel za ním veliký zástup, protože viděli zázraky, které konal na nemocných. (Překlad 21. století)

Tento verš je naprosto klíčový, tak si ho prosím zapamatujte. Hlavním důvodem, proč zástupy následovaly Ješuu [Ježíše] bylo, že viděli, jak činí zázraky.

3 Ježíš vystoupil na horu a posadil se tam se svými učedníky.

4 Blížily se židovské svátky Velikonoc.

5 Ježíš pozvedl oči, a když uviděl, že za ním jde takový zástup, zeptal se Filipa: "Kde nakoupíme chleby, aby se ti lidé najedli?"

6 (To ovšem řekl, aby ho vyzkoušel, neboť sám věděl, co má udělat.)

7 Filip mu odpověděl: "Nestačilo by nám chleba ani za dvě stě denárů, aby se na každého dostalo aspoň trochu!"

8 Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl:

9 "Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě rybky. Ale co je to pro tolik lidí?"

10 Ježíš však řekl: "Zařídte, ať se lidé posadí." Na tom místě bylo hodně trávy, a tak se posadili v počtu asi pěti tisíc mužů.

11 Ježíš vzal ty chleby, vzdal díky a rozdával sedícím; také ryb rozdál, kolik jen chtěli.

12 Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: "Posbírejte zbylé nalámané kousky, ať se nic

neztratí."

13 Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů kousky z těch pěti ječných chlebů, které zbyly po těch, kdo jedli.

Kazatelé si tento text velmi často vybírají jako předmět svých kázání. Ale tato pasáž není nejdůležitější z celé kapitoly, ta nečiní těžší příběhu. Musíme číst dál.

14 Když lidé viděli, jaký zázrak udělal, říkali: "Je to opravdu ten Prorok, který měl přijít na svět!"

Co jsem vám říkal minulý týden o posuzování někoho podle zázraků, které činí? Říkal jsem, že nemůžete odhadovat charakter člověka a to, zda má vztah s Bohem nebo ne podle toho, zda činí zázraky nebo ne. Protože zázraky mohou činit i ti, kteří nemají vztah s Bohem. A musím ještě doplnit: Nejen, že nesmíte posuzovat lidi podle toho, zda činí zázraky nebo ne, ale musíte se koukat také na ovoce v jejich životě.

Tuto pasáž jsem si vybral právě proto, že lidé zde následují Ješuu kvůli tomu, co dělá, nikoliv kvůli tomu, kým je. To je hlavní bod, kterého chci, abyste si všimli.

15 Ježíš poznal, že se chystají přijít a vzít ho, aby ho udělali králem, a tak se o samotě vrátil na horu.

16 Večer jeho učedníci sešli dolů k jezeru,

17 nastoupili na loď a plavili se na druhý břeh do Kafarnaum. Ačkoli se už setmělo, Ježíš k nim nepřišel.

18 Jezero se začalo vzdouvat silným větrem.

19 Když odpluli asi pětadvacet nebo třicet honů, spatřili Ježíše, jak kráčí po hladině a blíží se k lodi. Vyděsili se,

20 ale on jim řekl: "To jsem já, nebojte se!"

21 Tehdy ho ochotně vzali na loď, a ta se hned ocitla u břehu, k němuž pluli.

Takže jakmile se JEŠU‘A (Ježíš) dostal do lodi, byli přeneseni z místa, kde byli, přímo ke břehu.

22 Druhého dne si zástup, který zůstal na protějším břehu jezera, uvědomil, že tam byla jen jediná loďka a že Ježíš na ni nenastoupil se svými učedníky, ale ti odpluli sami.

23 (Od Tiberiady ovšem připlyly jiné loďky blízko k tomu místu, kde jedli chléb, když Pán vzdal díky.)

24 Když tedy zástup uviděl, že tam Ježíš ani jeho učedníci nejsou, nastoupili i oni do loďek a přijeli do Kafarnaum, kde hledali Ježíše.

25 Když ho pak našli na druhém břehu jezera, ptali se ho: "Rabbi, kdy ses sem dostal?"

26 Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, říkám vám: Nehledáte mě proto, že jste viděli zázraky, ale že jste jedli ty chleby a byli jste nasyceni.

27 Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu, který vám dá Syn člověka. Na něj totiž Bůh Otec vtiskl svou pečeť."

Vidíte, že lidé následovali Ješuu, aby od něj něco dostali.

28 "Co máme dělat, abychom konali Boží skutky?" zeptali se ho.

29 Ježíš jim odpověděl: "Toto je ten Boží skutek - abyste věřili v toho, kterého on poslal."

30 "Jaký zázrak uděláš, abychom ho viděli a uvěřili ti?" zeptali se ho. "Co děláš?"

Toto ale není otázka, kterou by měli Ješuu klást.

31 Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.“

32 Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, říkám vám: Ten chléb z nebe vám nedal Mojžíš. Můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe.

33 Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu."

34 "Pane, dávej nám ten chléb vždycky," řekli mu.

Lidé zde mají stále na mysli fyzický chléb. Říkají: To je úžasné! Ješu'a nám může vždy dávat chleba a my už nikdy nebudeme mít hlad! Učinil již tolik zázraků, tak i tento bude určitě možný.

35 Ježíš jim odpověděl: "Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět; kdo věří ve mě, nebude nikdy žíznit.

36 Ale jak jsem vám řekl: I když jste mě viděli, nevěříte.

37 Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

38 Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

39 A toto je vůle Toho, který mě poslal - abych nikoho z těch, které mi dal, neztratil, ale vzkřísil je v poslední den.

40 Neboť toto je vůle mého Otce, který mě poslal - aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. A já ho vzkřísím v poslední den."

41 Židé pak na něj reptali, že řekl: "Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe."

Až dosud mluvili k Ješuu jen prostí lidé. Nyní přicházejí na scénu náboženští vůdcové, kteří alespoň do určité míry rozuměli tomu, na co Ješu'a naráží. Věděli, že mluví o sobě. A to se jim nelíbilo.

42 Říkali: "Není to snad ten Ježíš, syn Josefův? Jeho otce i matku známe; jak tedy může říkat: „Sestoupil jsem z nebe?“

43 "Přestaňte spolu reptat!" odpověděl jim Ježíš.

44 "Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřítáhne můj Otec, který mě poslal; já ho pak vzkřísím v poslední den.

45 V Prorocích je psáno: „A budou všichni vyučeni od Boha.“ Každý, kdo slyší Otce a učí se od něj, přichází ke mně.

46 Ne že by někdo viděl Otce; jediný, kdo viděl Otce, je ten, který je od Boha.

47 Amen, amen, říkám vám: Kdo věří, má věčný život.

48 Já jsem chléb života.

49 Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli.

50 Toto je ten chléb sestupující z nebe, aby ten, kdo z něj jí, nezemřel.

51 Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdokoli by ten chléb jedl, bude žít navěky. Chléb, který dám já, je mé tělo, které dám

za život světa."

Jen vám připomenu, že lidé když slyší tato slova, stále přemýšlí ve fyzickém, dočasném, přirozeném smyslu. Oni tomu rozumí takto: „Moje tělo je chléb k jídlu“.

52 Židé se mezi sebou začali hádat: "Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?"

53 Ježíš jim ale řekl: "Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.

54 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.

Takové tvrzení jim bylo naprosto odporné. Ten člověk vlastně říkal, že mají být kanibalové!

55 Mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj.

56 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.

57 Jako mě poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mě.

58 Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe. Ne jako když otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky."

59 Toto vše řekl, když učil v synagoze v Kafarnaum.

A nyní se dostáváme k důležitému místu:

60 Mnozí z jeho učedníků, kteří to slyšeli, si tehdy řekli: "To jsou těžká slova. Kdo to může poslouchat?"

61 Ježíš v nitru poznal, že jeho učedníci kvůli tomu reptají, a tak jim řekl: "Tohle vás uráží?"

62 A co kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve?

63 Duch je ten, kdo dává život; tělo nedokáže nic. Slova, která vám mluvím, jsou Duch a jsou život.

Tady jim Ješu‘a dává náповědu k tomu, co právě řekl, a čeká, jestli to pochopí. „Duch je ten, kdo dává život; tělo nedokáže nic.“ Snaží se jim ukázat význam svých slov v duchovní rovině. „Slova, která vám mluvím, jsou Duch a jsou život.“

64 Někteří z vás ale nevěří." (Ježíš totiž

od počátku věděl, kteří nevěřili a kdo ho zradí.)

65 Potom dodal: "Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce."

66 Mnozí z jeho učedníků kvůli tomu odešli a už s ním nechtěli nic mít.

Tady citaci z Bible ukončíme. Proč jim Ješu‘a řekl něco tak tvrdého? Proč to udělal? Na začátku i na konci pasáže čteme, že Ješu‘a předem věděl, co se stane. Předem znal celý scénář, který se udá během těchto několika dnů. Nejprve se stala příhoda, kdy dostali fyzický chléb k jídlu. A pak tuto událost a rozmnožení fyzických chlebů použil jako základ svého učení o duchovním chlebu. Ale lidé stále přemýšleli v termínech fyzického chleba. Ješu‘a ví, že jediný způsob, jak mohou Jeho slova pochopit, je, že jim to odhalí Duch, že jim Otec dá porozumění. On tedy naprosto záměrně pronesl takové pobuřující tvrzení, protože – a to je klíčový bod – protože chtěl zástup lidí protřídít. Věděl, že mnozí z přítomných ho po těchto slovech již nebudou následovat. Ješu‘a nechtěl, aby ho lidé následovali pro to, co od Něj mohou dostat, ale pro to, aby s Ním měli vztah. Proč tedy opustili Ješuu? Protože, jak stojí v citované pasáži, se s Jeho slovy nebyli schopni vypořádat.

Minulý týden jsme mluvili o tom, jak měl Avraham obětovat Jicchaka [Izáka]. Chci se vás nyní zeptat: Když Bůh promluvil k Avrahamovi a řekl mu, aby obětoval svého syna, nebylo to pro Avrahama zrovna tak tvrdé? Ano, bylo to tvrdé. Bylo to záměrně tvrdé. Bůh to vlastně sám potvrdil, když Avraham prošel celou tou situací a už měl v ruce nůž a byl připraven Jicchaka obětovat. Tu ho Bůh zastavil a řekl: Nyní vím, že mě budeš následovat. Že mě budeš poslouchat. Chtěl Avrahama vyzkoušet, chtěl vidět, co udělá. Chtěl vědět, zda ho tvrdé Boží slovo odradí a on odejde, nebo zda zůstane a poslechne, i když možná nezná všechny detaily, proč to po něm Bůh žádá. Jak jsem zmínil minulý týden, myslím si, že Avraham byl schopen ve zkoušce obstát, protože chápal, že je stínem toho, co mu bylo zjeveno. Ješu‘a říká, že Ho Avraham viděl. Věřím tomu, že Bůh Avrahamovi ukázal Ješuův život, smrt a vzkříšení. Avraham tedy věděl, že obětování jeho syna má být stínem těchto budoucích událostí. V IVRIM [Židům] čteme, že Avraham věřil, že i když vezme život svého syna, Bůh ho vzkřísí z mrtvých. Myslím, že tomu věřil právě proto, že ve vidění spatřil, jak Bůh vzkřísil z mrtvých Ješuu.

Romim [Římanům] 5:3-5:

3 A nejen to; chlubíme se i souženými, neboť víme, že soužení působí vytrvalost,

4 vytrvalost spolehlivost a spolehlivost naději.

5 Tato naděje není klamná; vždyť Bůh do našich srdcí vylil svou lásku skrze Ducha svatého, jehož nám daroval.

„Chlubíme se i souženými,“ i toto jsou tvrdá slova. Na jiném místě se praví: „Mějte z toho jen radost, bratři moji, kdykoli upadáte do různých zkoušek“ (Ja‘akov [Jakub] 1:2). Bůh nás nepřetržitě zkouší, aby viděl, zda od Něj odejdeme nebo ne. Je na nás záměrně tvrdý, záměrně nás trápí, záměrně činí víru tak těžkou. Pro každého z nás existuje určitá lekce, nějaký druh situace, která náš život podrobí velké zkoušce. A Bůh ví, co to je. Když tato životní zkouška nastane, chce vědět, kolik z nás zůstane. Když budete číst konec 6. kapitoly knihy Jochanan, tak zjistíte, že se tam Ješu‘a ptá svých dvanácti učedníků: „Chcete odejít i vy?“ A oni odpovídají: „Ke komu bychom šli? [...] Ty máš slova věčného života.“

Ješu‘a učinil mnoho zázraků, aby v něj lidé uvěřili, již před výše líčenou událostí, kdy rozmnožil chleby, nakrmil zástupy a říkal jim o chlebu života. Staral se o mnoho lidí, o celé davy lidí. Konal zázraky před mnoha lidmi. Ale pokud se pozorně podíváte na děj po této události, Ješu‘a se už nebude více zaměřovat na davy, ale pouze na několik svých TALMIDIM [učedníků]. Zázraky, které bude činit, bude činit pouze pro ty, kteří v Něj již uvěřili. Když si toto uvědomíte, pochopíte, proč Ješu‘a podrobil zástup lidí zkoušce: Kolik z vás zůstane a kolik odejde? Kolik z vás mi bude věřit a kolik z vás řekne: Běž k čertu! Já si půjdu svoji cestou tak jako dřívě. Opravdová víra je těžká a vyžaduje, abyste vyšli ze své hluboké sebestřednosti.

Nyní vám chci položit několik otázek, protože musíte pochopit, jaké to je z pohledu Boha, z pohledu MAŠIACHA [Mesiáše], jednat s námi jako s lidskými bytostmi. Vy z vás, kteří jste žili nebo stále žijete v manželství, jak byste se cítili, kdyby si vás váš partner vzal jen kvůli tomu, co od vás může dostat? A když by si uvědomil, že už od vás nic dalšího dostat nemůže, tak by vás opustil? A co kdyby s vámi komunikoval jen tehdy, když by po vás něco chtěl? Uvědomte si, že přesně tak tenkrát jednali lidé ve vztahu k Ješuovi. A dodnes podobně jedná mnoho věřících v Mašiachově těle ve svém vztahu

k Bohu. Chtěli by si brát z Boha vše, co od Něj mohou dostat, ale když přijde čas, kdy od Něj něco dostat nemohou, tak odcházejí, protože On už neuspokojuje jejich potřeby. Jenže pravdou je, že my si nezasloužíme vůbec nic! A On nám vůbec nic nedluží! Podle práva jsme mu povinni sloužit po celou věčnost, aniž bychom za to cokoli dostali. Zajímalo by mě, kolik z nás by Mu za takových podmínek opravdu ochotně a rádo sloužilo. Kdybychom věděli, že za naši službu Jemu nic nedostaneme, sloužili bychom Mu nadále? Myslím, že moc lidí ne.

Ivrim [Židům] 6:9-12

9 Milování, přestože takto mluvíme, jsme si o vás jisti něčím lepším - tím, co se týká spasení.

10 Bůh není nespravedlivý, aby zapomněl na vaši námahu a na lásku, kterou jste prokazovali jeho jménu, když jste sloužili a dosud sloužíte svatým.

11 Toužíme však, aby každý z vás tuto horlivost projevoval až do konce, kdy se splní naše naděje.

12 Proto nebuďte líní, ale řiďte se příkladem těch, kdo skrze víru a trpělivost dosáhli zaslíbení.

Všimněte si prosím závěru této pasáže: „... kdo skrze víru a trpělivost dosáhli zaslíbení“. Opravdová víra nemůže být oddělena od trpělivosti.

Romim [Římanům] 4:17b-22

17 (jak je psáno: "Učinil jsem tě [Abrahama] otcem mnohých národů") před Bohem, kterému uvěřil, který oživuje mrtvé a volá věci, které nejsou, aby byly.

18 V naději proti vši naději Abraham uvěřil, že bude otcem mnohých národů; bylo mu totiž řečeno: "Tak početné bude tvé símě."

19 I když mu bylo skoro sto let, neochaboval ve víře při pohledu na své už nemohoucí tělo a na neplodnost Sářina lůna.

20 Nepochyboval nevěřičně o Božím zaslíbení, ale posílil se ve víře, a tak vzdal slávu Bohu.

21 Byl totiž přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, dokáže i splnit,

22 a právě to "mu bylo počítáno za spravedlnost."

V minulých týdnech jsme o Avrahamovi několikrát mluvili a jistě si pamatujete, že když

mu Bůh slíbil potomstvo, bylo Avrahamovi sedmdesát pět let. Toto zaslíbení se ale naplnilo, až když mu bylo sto let. Avraham tedy s trpělivostí a vírou očekával celých dvacet pět let, než se Boží zaslíbení naplnilo. Čas a prodlévání naplnění Božích slov jsou opravdové zkoušky naší víry. Pravá víra nepřestává doufat ani v případě, že umíráme dříve, než se zaslíbení naplní. 11. kapitola Ivrim uvádí celý seznam osob, které zemřeli, aniž by viděli naplnění slibů, které Bůh dal. Ješu'a přirovnává víru k malému hořčičnému semínku. Ale toto malinkaté semínko ještě není tím, čím se má stát. To, čím se může stát přichází teprve později, až je semeno zaseto, zaléváno a hnojeno atd. Čas ubíhá a rostlina má čas růst a zrát a teprve potom se objevují plody.

V naší kultuře chceme mít všechno hned. A když nám to Bůh ihned nedá, tak buď od něj odejdeme, nebo se snažíme naplnit slib sami. Já sám jsem v minulosti šel oběma těmito směry. Dokonce ani Avraham a Sára nebyli bezchybní. V průběhu těch dvaceti pěti let čekání začal Avraham ztrácet trpělivost a ptal se: Kdy to učiníš, Bože? Jsem si jistý, že o své nejistotě říkal i Sáře. Až jednou Sára řekla: Vezmi to do svých rukou. Tady je moje služebná Hagar, ať ti ona zplodí potomka. Ale když se narodil JIŠMA'EL (Izmael), tak Bůh řekl: Ne, mým vyvoleným není Jišma'el.

Poslední pasáž, na kterou se podíváme je v Galitím [Galatských] 4:28-31:

28 Vy, bratři, jste tedy jako Izák dětmi zaslíbení.

29 Dnes je to stejné jako tehdy: ten narozený podle těla pronásleduje narozeného podle Ducha.

30 Co ale říká Písmo? "Vyžeň otrokyni i jejího syna. Syn otrokyně nebude dědit se synem svobodné!"

31 A tak, bratři, nejsme dětmi otrokyně, ale té svobodné.

Chtěl bych nyní ukázat, jaký duchovní význam mají ta dvě semena pocházející z dvou různých stromů v zahradě. Jišma'el byl ze semena stromu poznání dobrého a zlého. JICCHAK [Izák] byl ze semena stromu života. Podle Písma jsou tito dva v neustálém vzájemném nepřátelství. Už jako malé dítě trápil Jišma'el Jicchaka. Písmo nám říká, že ten, kdo pochází z těla nebo-li ze semena stromu poznání dobrého a zlého, nikdy neponese ovoce života. Vždy ponese jen ovoce smrti, protože strom musí nést ovoce podle svého druhu. Symbolicky řečeno: Pokud

dovolíme, aby Jišma'el a Jicchak žili ve stejném domě, budou spolu stále válčit. To je to, co Písmo nazývá člověkem dvojí mysli, který je „nestálý ve všem, co činí“ (viz Ja'akov [Jakub] 1:8). Už jsem dříve zmiňoval, že původní zde použité řecké slovo označuje dvě duše, které proti sobě navzájem bojují. Člověk, který dovolí, aby uvnitř něj bojovali dvě duše, dvě semena, bude podle Písma „nestálý ve všem, co činí“. Musíte být jen na jedné straně – buď na straně ovoce stromu poznání dobrého a zlého nebo na straně ovoce stromu života. Nyní přečtu tři krátké odstavce z jedné knihy:

Nedostatek Avrahamovy trpělivosti měl devastující dopad na celý historický vývoj. Tak jako od té doby panovalo nepřátelství mezi Araby (což jsou potomkové Jišma'ela) a Židy (tedy potomky Jicchaka), tak stejně bude stále existovat nepřátelství mezi těmi, kteří jsou zrozeni pouze podle těla, a těmi, kteří jsou skutečným semenem Boha. Jišma'el se Jicchakovi vysmíval už v době, když byl Jicchak odstaven od prsou (Bere'sit [Genesis] 21:9). Nakonec Avraham vyhnal Jišma'ela ze svého domu, a tím mu znemožnil obdržet dědictví. Strom může nést ovoce pouze podle svého druhu. To, co je zaseto podle těla, bude tak i sklizeno. To, co je zaseto v těle, musí být i sklizeno bez ohledu na to, kým jsme v Mašiachovi. V duchovní oblasti to funguje stejně jako na fyzické, hmotné úrovni. Pokud spácháte trestný čin a později uvěříte a přijdete k Pánu, tak vám Bůh odpustí, ale vy tady na zemi musíte nést důsledky svého činu. Třeba zaplatíte pokutu nebo strávíte nějaký čas ve vězení. Stejně to funguje v duchovní oblasti.

Avraham byl vybrán Bohem, aby uskutečnil Jeho plán. Zaslíbení, které od Boha obdržel, bylo pravdivé. Důsledky toho, že se Avraham rozhodl sám najít řešení, ještě dnes vyvolávají velké nepokoje na mezinárodní úrovni. Náboženské skupiny pocházející z Jišma'elova semene jsou pro Mašiachovo tělo trvalou hrozbou. Přetrvává konflikt mezi tím, kdo je zrozen podle těla, a tím, kdo je zrozen podle ducha. Jišma'el byl Avrahamův syn a Bůh mu tedy požehnal a učinil ho velkým národem, ačkoliv věděl, že tak způsobí potíže zaslíbenému semeni. Zrovna tak Bůh často žehná našim duchovním Jišma'elitům. Používá je pro svůj plán, nakolik jen může, a oni se stávají požehnáním pro mnoho lidí. Když se ale objeví Jicchak, tak ten, který je zrozen z těla, musí být zapuzen. Tělesný člověk nemůže být dědicem spolu s tím, který je zrozen z Ducha.

Pravá víra. Proč je pravá víra tak těžká? Protože

nás Bůh záměrně prověřuje, aby viděl, jak na Jeho zkoušky odpovíme.

Modleme se: Otče, toto je jedno z nejtvrděších poselství, které tady v Americe můžeme slyšet. Jsme zámožným národem, máme pohodlí, máme vše, co potřebujeme. Ale když se setkáme s jakoukoliv nouzí, s jakoukoliv těžkostí, tak pláčeme, stěžujeme si a prosíme, abys nás z této situace vytáhl. A když nás z ní nevytáhneš, tak Tě obviňujeme a říkáme: Proč jsi mi nepomohl? Proč jsi mě neuzdravil? Proč jsi mi nedal peníze? Proč jsi mi nedal nový dům, nové auto, nebo já nevím, co ještě. Otče, dej Svému lidu porozumění, abychom konečně pochopili, že Ty, Bože, Ty nám nic nedlužíš. To my ti dlužíme vše. Zasloužíš si, abychom tě uctívali a sloužili ti bez ohledu na to, co se děje v našem životě. Abychom věřili tomu, jaký jsi, a věděli, že cokoliv přineseš do našeho života, tak to není proto, abys nás poškodil a zničil. Možná, že to bude těžké a

nepříjemné, ale Ty to zamýšlíš pro náš růst. Máme se chlubit v našich potížích, máme považovat za radost, když upadáme do různých zkoušek a soužení. Ale to je proti naší přirozenosti. Otče, my víme, že uvnitř nás přebývá ještě jiná přirozenost. Ta, kterou jsi nám dal díky životu Ješuy a moci jeho vzkříšení skrze RUACH HA-KODEŠ [Ducha svatého]. Nyní v nás žije Ruach, který nám dává schopnost dělat nadpřirozené věci. Nejsme svázáni přirozeným. Prošli jsme JAM SUF [doslova „mořem chaluh“ či „rákosí“, Rudým mořem] a vody se uzavřely. Jsme odděleni od království temnoty a stali se z nás noví lidé v království života. Otče, děkujeme Ti. Děkujeme ti, Pane, že v Tobě máme schopnost chlubit se v našich souženích. Dej, abychom Tě následovali dále a pochopili, že neexistuje žádné jiné místo, kam bychom mohli jít. Jen Ty máš slova života. Buď požehnané Tvé jméno, ať se děje cokoliv! Ve jménu Ješuy. Amen.

Zdroj: <http://www.youtube.com/watch?v=-4w1UeH3qGE&feature=plcp&context=C3e34c4eUDOEgsToPDskLfmCx0u2r0GO037qJuy2Lu>
Překlad: zd (na <http://www.derech.cz/> uveřejněno 26. 2. 2012)